

ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΜΕΤΑ τῆς τελευταίας ἐκπνοῆς ἡ ψυχὴ ἀπέπτη τοῦ σώματος. Ὁλὴ ἡ προτέρα αὐτοῦ ἀντίστασις κατὰ τῆς φθορᾶς ἐξέλιπε, καὶ οἱ νόμοι τῆς ὕλης ἀνέλαβον τὴν κυριαρχίαν τῶν. Τὸ πρὶν κινούμενον καὶ σκεπτόμενον καὶ δοῶν ἐνόργανον πλάσμα, εἶνε τώρα ὕλη ἀδρανὴς, ψυχρά, ἐνώσεις χημικαὶ ἀσταθεῖς καὶ ἀσθενεῖς τὴν συγγένειαν, ἀποσυντιθέμεναι καὶ πάλιν εἰς τὰ στοιχεῖά τῶν.

Ἡμῶν νεκρός.

Ἐλευθέρᾳ πλέον ἡ συνειδήσις τοῦ ἐγώ, ἡ δύναμις ἡ ζωτική, ὅλον τὸ ἐνσυνείδητον ὃν ἀπέπτη εἰς τὸν αἰθέρα ἀνακουφισθὲν, καὶ ταχύπτερον ὥς ἀερόστατον τοῦ ὁποίου ἀπερρίφθη ὅλον τὸ ἔρμα, καὶ ὥς αἰθὴρ καὶ αὐτὸ λεπτοφυὲς καὶ ἐλαφρὸς, περιέπτατο περὶ τὴν ὕλην.

Ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῇ σχεδὸν ἀὐλῳ καὶ πνευματικῇ, αἱ αἰσθήσεις ἔλαβον διαύγειαν ἄλλην ὑπεργήτινον, καθαρὰν, καὶ ἡ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἀντίληψις ἤρχετο τώρα ὀξεῖα καὶ λεπτομερὴς καὶ οὐδὲν, οὐδὲν τῶν περὶ ἐμέ, ὁρατῶν ἢ ἀοράτων διὰ τὰς ἐνσωματωμένους ψυχάς, μοὶ διέφευγεν,

Ἐβλεπον — ἄνευ ὀφθαλμῶν — τῶν μικροβίων τὰς περιδινήσεις καὶ τοὺς ἀλληλοπολέμους, τῶν σωμάτων τὰ μόρια ἐν τῇ ἀπειρῳ αὐτῶν συνενώσει, τῶν αἰθέρων τὰς πολυτρόπους κινήσεις τὰς ἀποτελούσας τῶν φυσικῶν φαινομένων τὴν ἐκφανσιν, ἔχουσαν — ἄνευ ὥτων — μουσικὴν ἀπειρον, καὶ πολυσύνθετον, καὶ ἀρμονικὴν ἐν τῇ ἀσυναρτησίᾳ τῆς, ἐκ τοῦ βόμβου τοῦ ἐλαφροῦ ὅλου τοῦ κόσμου τῶν ἀτόμων, ἐκ τῆς ὕλης τῶν μεταβολῶν, ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν χημικῶν ἐνώσεων.

Ὁ κόσμος διελύετο καὶ ἐπολλαπλασιάζετο καὶ ἀποσυντιθέτο

καὶ ἀνεγεννᾶτο μῦριον πρὸς μῦριον πρὸ τῶν παντεποπτῶν αἰσθήσεων μου.

Ἐβλεπον τὴν φύσιν ὅλην ἐν τῇ μυχίᾳ, τῇ ἀδιοράτῳ ἐργασίᾳ τῆς, ἐν τῇ αἰωνίᾳ, τῇ μυστηριώδει τῆς ὕλης συναλλαγῇ, ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ μεταμορφώσει τῶν ἀτόμων τῆς, ἐν τῇ διηνεκεῖ ζωῇ καὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς.

Ὡς νὰ ἀπέβαλε τὸν φλοιὸν τὸν ἀποκρύπτοντα ὅλα τὰ μυστήριά τῆς καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν ἐφάνη πρὸ τῶν αἰσθήσεων μου ὡς ὁ ὁργανισμὸς πρὸ τοῦ μαχαιριδίου τοῦ ἀνατόμου.

Καὶ βλέπων πάντοτε ἐκεῖ τὸ σῶμα μου κείμενον, ἀκίνητον, μὲ τὸ πρόσωπον ὠχροκύανον, μὲ τοὺς χαρακτῆρας ἡλλοιωμένους, ἀδρανές, ὅμοιον κατὰ τὴν θερμοκρασίαν μὲ τὸ περιβάλλον, ἀποδοθὲν τώρα ἔρμαιον εἰς τῆς ἀτμοσφαιρας τὰς ἐπιδράσεις.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μὲ τὴν κόρην διεσταλμένην ὑπερμέτρως, ὑελώδεις καὶ ἀνέκφραστοι· αἱ χεῖρες ἀπεξυλωμέναι, ἀδρανεῖς· τὸ στῆθος ἀκίνητον, σανιδῶδες· ἡ καρδίᾳ ὠχρὰ καὶ ἄναιμος καὶ συνεσταλμένη· πεφυσιωμένα τὰ ἔντερα· οἱ μῦς ἡλαττωμένοι καὶ συμπαγεῖς· τὸ αἷμα κυανέρυθρον καὶ πεπηγός· τὰ κύτταρα, ἀδρανῆ σχεδὸν καὶ νεκρά καὶ κατεστραμένα, ὅλα ἤρχιζον ἤδη τὴν βραδεῖαν τῆς φθορᾶς ἐπεξεργασίαν τροποποιούμενα ἀενάως μέχρι ἐντελοῦς μεταβολῆς.

Κόσμος ἄπειρος μικροβίων περὶ τὸ σαπρὸν τῆς ὕλης συνουθύλευμα— ὑποκάτω τώρα κείμενον ὑπὸ τὴν γῆν — ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον του.

Ἡ ζωὴ τῆς καταστροφῆς, ζωὴ χιμαίρικῇ, δραστηρίᾳ, μία ὁλόκληρος σειρὰ καὶ αὕτη χημικῶν φαινομένων, ὡς καὶ ἡ ἄλλη ἡπραγματικὴ ζωὴ, μία σειρὰ μετασχηματισμῶν διαφόρων, ἀρχίζει. Ἄλλ' ὅπως ἡ ἄλλη ἡ ἀληθὴς ζωὴ εἶνε ζωὴ αὐξήσεως τοῦ σώματος καὶ ἀναπτύξεως, αὕτη εἶνε ζωὴ μηδενισμοῦ, μεταμορφώσεως, ἀνακαινίσεως.

Μῦριον καὶ αὕτη τῆς αἰωνίας ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης, τῆς ἀενάου παραγωγῆς ζωῆς ἐκ τοῦ θανάτου.

Κόσμοι ὁλόκληροι μικροοργανισμῶν τοῦ στομάχου ἐστερημένοι ἀέρος, λουόμενοι εἰς ὕγρὰ θρεπτικά, καταστρέφουσιν ἐκ τῶν ἔσωθεν πρὸς τὰ ἔξω ὅλην τὴν περιβάλλουσαν οὐσίαν. Ἐκ τῆς ἐπιφανείας ἔπειτα τῆς ἐπιδερμίδος τὰ μικροβία ἀναπτύσσονται μὴ εὐρίσκοντα οὐδόλως ἀντίστασιν, καὶ πρόσφορον ἔχοντα ἔδαφος καὶ ἀρχίζουσι ὡσαύτως τὴν ἐργασίαν τῶν ἀπὸ τῶν ἔσωθεν πρὸς τὰ ἔσω. Καὶ πρὸ τῶν λεπτῶν αἰσθήσεων μου ἀρχίζει μετὰ τῶν ἐν τῇ συναντήσει τῶν ὁ ἀγών, ὁ ἀγών τῆς ἐκλεκτικῆς διατηρήσεως τοῦ δυνατωτέρου, ὁ αἰώνιος ἀγών, τῆς φύσεως

όλης. Καί ἐκεῖ εἰς τὸν πολυάριθμον μικρόκοσμον, μεγάλην κοινωσίαν μικροβίων, περὶ τὸ σῶμα τὸ σαπρὸν τὸ ἡμιάλωτον, τὸ ὄζον ὑδροθείου καὶ ἀμμωνίας καὶ νεκρώσεως καὶ γαγγραινῆς καὶ σαπρίας, τὸ ἡλλοιωμένον, τὸ πεφυσιωμένον, τὸ πλαδαρὸν καὶ ἀηδές, ἀρχίζει ἡ μάχη, ἡ ἀλληλοκαταστροφή, ἡ καταβρόχθις τῶν ἀδυνατωτέρων ὑπὸ τῶν δυνατῶν καὶ τούτων ὑπὸ τῶν δυνατοτέρων καὶ αὐτῶν πάλιν τὸ τέλος καὶ ἡ ἀποσύνθεσις ἐν τῷ ἀποσυντιθεμένῳ, τῷ ἐξαλειφόμενῳ σώματί μου καὶ ἡ ἐκ τούτων πάλιν ἀναγέννησις ἄλλων καὶ ἡ αἰωνία ἐξάλειψις καὶ ἐξαέρωσις τῆς ἀχρήστου, τῆς παραχμασάσης ὕλης καὶ ἡ ἀναγέννησις ζωῆς καὶ δράσεως.

Καὶ οἱ σκώληκες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροὶ καὶ ὅλων τῶν μικρῶν ὄντων αἱ στρατιαὶ ἐνέκλυτον πάντοτε εἰς τὸ ἔργον τῆς φαινομενικῆς καταστροφῆς, τῆς ἐξαφανίσεως ἐκεῖ περὶ τὴν σαπρίαν.

Τὰ εὐεργετικὰ ζωύφια ! Ἄνευ αὐτῶν ἀδύνατος θὰ ἀπέβαινεν ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ θανάτου τὸ ἔργον θὰ ἦτο ἡμιτελές, καὶ τῆς ὕλης ἡ ἐναλλαγὴ, ὁ πρῶτος οὗτος παράγων τῆς ζωῆς, δύσκολος θὰ ἦτο, ἀδύνατος ἴσως. Τὰ εὐεργετικὰ ζωύφια !

Τὰ κόκκαλα τοῦ σκελετοῦ γλοιώδη καὶ ὑγρὰ μὲ ὁσμὴν ἀφορητον μόλις συνηρμοσμένα μεταξὺ των, καὶ τεμάχια, λείψανα σαρκὸς μαλακῆς πυρροοῦσης, σκληροβρώτου, ἀπέμενον πλέον ὑπὸ τὴν γῆν.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχνη μόνον μελάγχρου κρέατος περὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν, καὶ οἱ ὀδόντες ὀξεῖς καὶ φαιοί, καὶ τὰ δύο τῶν ἡμιβεβρωμένων ὀφθαλμῶν κοιλώματα, καὶ τῆς ρινὸς τὸ χάσμα. Ἐντὸς τοῦ στόματος, ἀπαισίου, ὡς γελῶντος γέλωτα σαρδόνιον συνεσπασμένου ψοφίμιου, οἱ σκώληκες συνηνωμένοι ὡς μία τολύπη ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, λευκοί, γλοιώδεις, συνεσπειρωμένοι, ἀπέγλυφον τὰ λείψανα τῆς σαρκὸς, ἀπέκρινον τὰ περιττώματά των, ἐγόνιμοποιοῦν, ἐπληθύνοντο . . .

Καὶ ἐκ τοῦ συνειρμοῦ ἐκείνου κοκκάλων καὶ σαρκὸς εὐρωτιῶντων ὅλων καὶ πυρροοῦντων, ἐξέρρεεν ὑγρὸν, γαγγραινα πυώδης, ὁσμῆς ἀνεκφράστου, ναυτιώδους, λοιμικῆς, καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἀπῆρχοντο ἔπειτα διηνεκῶς ἐξαερούμενα ὅλα τὰ συστατικὰ ὑπὸ μορφὴν παντοειδῆ, ὑπὸ κατάστασιν αλλοίαν καὶ διὰ συνδυασμῶν μυρίων ἐξεπλήρουν ἔπειτα τὴν ἀποστολὴν των παράγοντα ζωὴν, μεταμορφούμενα εἰς κίνησιν, εἰς θερμότητα, εἰς δράσιν.

Καὶ παρηκολούθουν ἐκ τῶν ἄνω, ὠθούμενος ὑπὸ ἀκατανικήτου δυνάμεως, παντοῦ ἐν τῇ ἐνσκόπῳ περιπλανήσει των, τοῦ σώματός μου τὰ μῆλη, τὰς σάρκας, ὅλον τὸ γήϊνόν μου περὶ-

βλημα, καὶ παριστανόμην διὰ τῶν αἰσθήσεών μου εἰς τὸν ἐντε-
λῇ αὐτῶν μετασχηματισμόν.

Καὶ εἶδον ἄνθη καλλιχρώμα βραδέως ἀνεγειρόμενα καὶ ζωηρὰ
ἐκ τῆς ζειδώρου ἀναμυζήσεως τῆς πνοῆς τῶν μορίων τῆς ἄλλοτε
σπικῆς μου, καὶ φυτὰ ἀναζῶντα, καὶ ἔντομα ἀναπνέοντα.

Καὶ εἶδον τὴν ὕλην τοῦ σώματός μου εἰσδύουσαν καὶ μετα-
σχηματιζομένην εἰς δηλητήριο ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ὄφους, καὶ
ἐξωογόνησα διὰ τῶν μορίων τοῦ ὀξυγόνου μου πάλλουσιν καρ-
δίαν νεάνιδος, καὶ εἶδον τὰ συστατικά μου τρέφοντα ἀσθενεῖς,
καὶ πᾶννοντα αἰσχροβίους, καὶ ὑποβοηθῶντα διὰ τῆς διεγέρ-
σεως τῆς δυνάμεως εἰς ἐγκλήματα, καὶ μετασχηματιζόμενα εἰς
ὕγιεις ἐγκεφάλους εἰς σκέψεις μεγαλεπιβόλους, ἢ εἰς σχέδια
φαῦλα.

Καὶ συνέβαλλον καὶ ἐγὼ διὰ τῆς πτωχῆς καταβολῆς τοῦ νε-
κροῦ μου σώματος εἰς τὴν παγκόσμιον τῆς φύσεως ἐξέλιξιν, καὶ
ὑπεβοήθησα εἰς μεγάλα ἔργα, καὶ ἐγενόμην ἄκων συνένοχος εἰς
αἰσχροὺς πράξεις.

Καὶ τὰ ἔβλεπον πάντοτε, τὰ παρηκολούθουν εἰς τὰς παντοίας
μεταβολὰς των τὰ λείψανά μου ἐν τῇ αἰωνίᾳ δημιουργίᾳ των
καὶ τὰ ἔβλεπον καὶ πάλιν θνήσκοντα ὑπὸ τὰς νέας των μορφάς,
καὶ ἀναγεννώμενα καὶ ἐναλλασσόμενα αἰωνίως, αἰωνίως ἀνα-
ζῶντα ὡς φοῖνικες ἐκ τῆς τέφρας των.

Δὲν ἔμενε πλέον ἢ δρᾶξ ὅστων ἐξ ἐμοῦ, δρᾶξ φαιοχρόων ὅστων
καταναλισκομένων καὶ ἐκείνων κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν γῆν καὶ
χρησιμευόντων καὶ ἐκείνων εἰς ἐκλίπανσιν αὐτῆς, συμβαλλόντων
διὰ τοῦ φωσφόρου καὶ τοῦ ἄζωτου καὶ τῶν ἀλάτων των εἰς τὴν
πάχυνσιν τῶν καρπῶν, εἰς τὴν θρέψιν τῶν φυτῶν, εἰς τὴν εὐ-
χροίαν τῶν φύλλων.

Καὶ ὥς νὰ μὴ εἶχον πλέον τίποτε νὰ πράξω μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν
τοῦ γηίνου μου ἐγὼ, περιεπλάνωμην φερόμενος ὑπὸ ἀγνώστου ду-
νάμεως πρὸς ἄγνωστον φεράν.

Καὶ ἔστρεψα τώρα τοὺς ὀφθαλμούς μου κάτω πρὸς τὸν κόσμον
καὶ εἶδον, εἶδον θέαμα φοβερόν, ἀηδές, ἀπαίσιον.

Ὡ! ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐλάμβανον διὰ μίαν στιγμὴν τὴν ἄπει-
ρον, τὴν ἀπόλυτόν μου διορατικότητά, θὰ τὴν ἀπέπτουν, θὰ τὴν
ἀηδίαζον τὴν ζωὴν, θὰ ἐφοβοῦντο νὰ ζώσιν.

Ἄλλ' οὐδεὶς ζῶν τὸ εἶδε οὐδὲ θὰ τὸ ἶδῃ τὸ θέαμα τοῦ κό-
σμου οὕτως ἐν ἀπόπτῳ, πάνοπτον ἄνευ οὐδενὸς μυστηρίου, ἄνευ
οὐδενὸς σκοτεινοῦ.

Καὶ εἶδον ἄπειρον πληθὺν ζωῶν μόνον εἰς αἰώνιον πόλεμον

μεταξύ των καὶ λίμνης αἵματος καὶ σωρούς νεκρῶν, καὶ ὅλους ἐξαφανιζομένους καὶ ὅλους ἀναζώντας καὶ ὡς ἀέρα ἀναπνέαντας τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν δυστυχίαν.

Καὶ ἡ ἐντύπωσίς μου ἦτο ὥσπερ ἐξ ὁμάδος καταξεσχιζομένων θηρίων, καὶ οἰμωγῶν νεκρῶν, καὶ συριγμῶν ὄψεων, καὶ ἀγωνίας μαρτυρίων, καὶ πνοῆς θανάτου.

Καὶ ἤθελον νὰ μὴ βλέπω καὶ δὲν ἠδυνάμην, καὶ πρὸ ἐμοῦ πάντοτε τὸ φρικῶδες θέαμα τοῦ κόσμου ἀπαισίου καὶ φοβεροῦ.

Καὶ ἤθελον νὰ ἔχω ὠκεανούς δακρυῶν ὅπως τὴν κλαύσω, καὶ πλημμύραν εἰρωνείας ὅπως τὴν μυκτηρίσω, καὶ τόσῃ καρδίαν ὥστε νὰ δύναμαι νὰ οἰκτείρω τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀγέλην τῶν δυστυχῶν, τῶν ὠθουμένων ὑπὸ φυσικῆς δυνάμεως παντοδυνάμου πρὸς ἄγνωστον μοιραίαν πορείαν, μὲ σύντροφον αἰώνιον τὴν δυστυχίαν, μὲ τέρμα αἰώνιον τὸ μηδέν.

Καὶ ἡσθάνομην ὀδύνην μεγάλην καὶ μαρτύριον ἀνήκουστον καὶ ἐφοβούμην, ἐφοβούμην τοὺς ὁμοίους μου καὶ ἔτρεμον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου καὶ ὑπέφερον, ὑπέφερον πολύ.

Καὶ ἦτο ἡ κόλασις τοῦτο· καὶ ἦτο ἡ κόλασις διότι ἀνεζήτουν καθ' ἑαυτὸν τί ἐπραΐα καὶ ἡρώτων τὴν συνείδησίν μου ἂν ἦμην ἔνοχος καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ μοῦ εἴπῃ ὅχι.

Ἦμην ἔνοχος πρὸς τὸν κόσμον καὶ ἐτιμωρούμην δι' αὐτοῦ. Ἦτο ἡ κόλασις τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἡ ὀδύνη ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἡσθάνομην καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ φρίκη.

Παρῆλθε, θὰ παρῆλθε βεβαίως πολὺς καιρὸς ἐν τῇ βασάνῳ ἐκείνῃ τῶν αἰσθήσεων μου, βασάνῳ ὁμοίᾳ μὲ ἀνθρώπου νευρικοῦ λειχομένου ὑπὸ ἐχιδνῶν.

Δι' ἐμὲ χρόνος δὲν ὑπῆρχε. Χρόνος μου ἦτο ἡ αἰωνιότης καὶ τόπος τὸ ἄπειρον.

Ἐπειτα ἡσθάνεθην ὥσπερ νὰ παρεσυρόμην ταχέως, νὰ κατέβαινον εἰς τὸν κόσμον πάλιν, ὠθούμενος ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμεως.

Ἦτο ἀπότομος, μεγάλη ἡ βία καὶ ἡσθάνομην ἐν τῇ αὐλῳ μου φύσει πόνον, πόνον ἀνθρώπου κατασυντριβομένου.

Ἦθελα νὰ σταθῶ.

— Κατέρχου, ὥσπερ νὰ μοὶ ἐξέφραζον διὰ βιαίων ὠθήσεων.

Καὶ κατηρχόμην, κατηρχόμην τυφλὸς ἄνευ θελήσεως ὅπου μὲ ἔφερεν ἡ ἀγνώστος δύναμις.

Ἐπειτα εἰσῆλθον . . .

Εἰσῆλθον διὰ μέσου σπασμῶν ἡδονῆς, ἐναγκαλισμῶν παρὰ-φορᾶς, μέθης γενετησίῳ ἐν ὠρίῳ γονίμῳ μιᾶς γυναικὸς, καὶ ἐνεφύσησα αὐτῇ ψυχὴν.

Τίς οἶδε μιᾶς ἐταίρας ἴσως, μιᾶς βασιλίσσης, μιᾶς αἰμομίκτου.

Μετὰ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὑπέκυπτε εἰς τὸν αἰώνιον τῆς φύσεως νόμον τῆς ἐναλλαγῆς, ἐπανήρχετο νὰ συγκροτήσῃ καὶ πάλιν ἐν πλᾶσμα ζῶν, νὰ σχηματίσῃ πάλιν ἐν ἄτομον δι' ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἄλλο, καὶ ἄλλο βραδύτερον.

Καὶ οὐδὲ στεναγμὸν ἐξέβαλλον, οὐδὲ νὰ ὑποφέρω ἡδυνάμην ἐν τῇ εἰσαγωγῇ μου πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἐκτρωματικόν, τὸν μισητὸν πλέον δι' ἐμέ, τὸν φοικῶδη.

Τὸ παρελθὸν αἴφνης ἐχάνετο πρὸ ἐμοῦ, ἡ μνήμη ἀφίπτατο, οὐδεμία σκέψις ἀπέμενε.

Μετὰ τῆς ἀνακκινίσεως ἠφάνιζετο πᾶν τὸ παιλαῖον ἐν ἐμοί.

Εἰσηρχομένην εἰς νέαν ζωὴν . . .

Καὶ ἐλησμώνησα τὰ πάντα.

Ἀθήναι. Ἰούλιος 1893.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ 'Σ ΤΟ ΠΩ

Μελαγχροινὴ 'ς τὰ μάτια σου τὸ διάβασα, τὸ εἶδα,
 πῶς εἶσαι ἡ μόνη μου χαρά, παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα,
 πῶς ἄγγελος παρήγορος εἶσαι γιὰ μέ, στοχάσων,
 καὶ σέρνεις κάθε σκέψι μου 'ς τὰ δολόλενχα πτερά σου.
 Ὡ 'πές μου, 'πές μου μοναχὰ πῶς μὲ ποιεῖ ἡ ψυχὴ σου
 καὶ πῶς μποροῦν νὰ κλάψουνε γιὰ μένα οἱ ὀφθαλμοί σου,
 πῶς θὰ πορῆς 'ς τοὺς πότους μου, θὰ κλαῖς 'ς τὰ βάσανά μου,
 καὶ δόλωφωθὴ θὲ ν' ἄρχεσαι τὴ νύχτα 'ς τὰ ὄνειρά μου,
 καὶ ὀρκίζομαι 'ς τὰ πόδια σου ἐμπρὸς νὰ γονατίσω
 καὶ κάτω ἀπὸ ἓνα βλέμμα σου νὰ νεκρωθῶ, νὰ σθῶσω.

[Ζάκυνθος]

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ